

om Sparekasse- og Bankvæsen ganske bevidst disses Virksomhed paa et helt andet Punkt, idet man nemlig indirekte ogsaa giver Sparekasserne Lov til at bruge Checks. Men det er klart, at netop de Institutter, der udsteder Checks, der giver Checkbøger fra sig, opfordrer i høj Grad deres Indskydere til paa et hvilket som helst Tidspunkt og med kortest mulig Frist at disponere over de indsatte Penge. Og her kommer vi til det, der er eller burde være den afgørende Forskel mellem Bankmidler paa den ene Side og Sparekassamidler paa den anden Side, nemlig dette, at kun de Midler hører paa naturlig Maade hjemme i Sparekasserne, som Folk sparer — det ligger i Ordet —, som henlægges for ikke at bruges, medens de Midler hører hjemme i Bankerne, som man netop vil holde rede for paa et givet Tidspunkt at kunne disponere over dem. Det er den afgørende Forskel, og derfor rammer den Definition, her er sat, fuldstændig ved Siden af. Det burde være Opsigelsesfristen, som var det afgørende. Penge, der indsættes paa lange Opsigelsesfrister, hører paa naturlig Maade hjemme i Sparekasserne, og Penge, der indsættes paa korte Opsigelsesfrister, hører hjemme i Bankerne. Hvis dette blev gennemført, og man saaledes virkelig skabte en rationel Sondring mellem disse to Slags Pengeinstitutter, vilde man ikke behøve længere at tale om, end sige frygte for, at der skulde opstaa nogen Konkurrence mellem Sparekasser og Banker. Saa vilde paa naturlig Maade de Midler, der hører hjemme i Bankerne, flyde ind i Bankerne, og de, der hører hjemme i Sparekasserne, flyde ind i Sparekasserne. Naar imidlertid hverken Kommissionen eller Regeringen har villet gaa saa radikalt til Værks, gaa saaledes til Bunds i Forholdene, maa man efter min Formening finde sig i, at der vedblivende og indtil en vis Grad kommer til at bestaa nogen Konkurrence mellem disse Virksomheder, og at de delvis driver de samme Forretninger. Men en eneste Ting kunde man i hvert Fald have gjort, og det var det, at man ikke ligefrem, positivt, tillod visse bestemte Banker at drive Sparekassevirksomhed, at have en Afdeling, hvori de drev Sparekassevirksomhed, saaledes at de fremtræder som Institutter, der paa en Gang er Bank og Sparekasse. Det vilde føre til, at man forbød saadanne Institutter som Landmandsbanken vedblivende at drive Sparekassevirksomhed; det vilde efter min Formening ogsaa være det eneste ratio-

nelle, og det har i saa Henseende glædet mig særdeles, at den 8de kongevalgte Landstingsmand, Konferensraad Falbe Hansen, har udtalt sig ganske paa samme Maade. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse nogle ganske faa Linier. Han siger: „Nu forbyder man Sparekasserne for Fremtiden at drive Bankvirksomhed, og det forekommer mig, at dette overfor Bankerne maa føre til at anvende den samme Fremgangsmaade: at man forbyder dem at være Sparekasser.“ Han paaaviser, hvorledes „Bankerne ved Hjælp af deres Sparekasserafdelinger ligesom kan suge til sig de Midler, som ude omkring i Landet er opsamlede af de brede Lag, trække disse Midler til sig og anvende dem som Driftskapital i Forretningslivet. Men det er slet ikke Meningen med disse Opsparinger.“ Nej, deri har han ubetinget Ret. Det er saa langt fra Meningen, som det netop er dette, der skulde forhindres, og jeg synes ikke, man kommer et Skridt videre, naar man tillader disse Institutter vedblivende at drive Sparekassevirksomhed. Nu kan dette imidlertid rettes i Sparekasseloven, og det er vel ogsaa naturligst at indføje det der. Her er der i og for sig ikke Tale om det. Naar vi kommer til Revisionen af den nuværende Sparekasselov, kan man give disse Institutter en vis Frist og saa en Gang for alle tage deres Sparekasserafdelinger fra dem. Det rummer efter min Formening en stor Fare for en sund finansiel Udvikling, at man lader disse blandede Institutter blive ved at bestaa.

Maatte jeg maaske indskyde her, at vi formentlig ikke behøver at vente paa at se, hvad Landstinget vil gøre ved Sparekasseloven, thi det er mig bekendt, at Betænkningen saa at sige er paa Trapperne. Men selv om det ikke var Tilfældet, at vi meget snart kunde faa Landstingets Mening at vide paa dette Punkt, mener jeg, at i og for sig vilde dette Lovforslag af de af den ærede sidste Taler (Rørdam) nævnte Grunde meget vel kunne behandles for sig. Thi det er jo rigtigt, som han sagde, at for Sparekasserne har vi en bestaaende Lovgivning, og der kan ikke ske stor Skade, hvis vi skulde vente et Aar eller to med Revisionen, skønt jeg indrømmer gerne af fuldt Hjerte, at Sparekasselovgivningen trænger til en Revision. Men Bankvæsenet er et fuldstændig nyt Lovgivningsomraade, og mange af de foreslaaede Regler er saa forstandige, jeg turde sige saa selvfølgelig, at det kunde være godt at faa dem slaaet fast. Det, der